

Råd och tröst vid umgänge med världen, svaghet i bekännelsen m.m.

Svar till en ung, bedrövad syster, lärarinna i ett världsligt hus.

Älskade syster i Kristus! Herren Gud välsigne och bevar dig i sin nåd och sanning till evigt liv! Tack för ditt brev av annandag pingst. Det gjorde mig både gott och ont att läsa det. Det var svårt att se och förstå, huru mörkt och ängsligt det ofta blir för ditt hjärta – en sak, som jag så innerligt väl förstår, emedan jag själv varit precis i samma ställning, då jag var lärare för gossarna i ett större hus i Södertörn, där även jag hade en grevinna att tjäna, som på söndagarna läste Wallins predikningar. O, huru svårt att umgås med världsmänniskor, när de äro goda, artiga och förekommande, men döda av djävulen – på finare eller grövre sätt förda eller ledda! Huru lätt man då sårar sitt samvete, av människobehagsamhet tiger, då man borde tala, och talar, då man borde tiga!

Ja, du känner nu detta själv; men jag ville efter bästa förstånd här säga dig ett par goda råd. Förgå sig, ja, förneka såsom Petrus, det kan lätt hända, och det botas genom nåden; men iakttag allenast väl följande: Försök att genom ordet få klart för dig, vad som är synd och icke synd, vad som anstår eller icke anstår en kristen, och låt detta sedan vara din regel för levernet. Jag menar, att vi fela ofta på tvenne motsatta sidor: För det första anse vi stundom för *synd, vad som icke är synd*, utan något helt nödvändigt, som vi rent av måste göra; men just genom att anse det för synd, *blir det för oss synd* (1 Kor. 8:7) och blir för oss en förstörare för *tron*, för den barnsliga umgängelsen med Gud o.s.v. Då är det nödigt att väl övertyga sig, att det icke är synd, på det icke samvetet må befläckas, tron ruineras samt hjärtat förhårdas genom att göra, vad man anser för synd. För det andra äro vi i fara att stundom *låta någon verklig synd bliva en vana*. Detta är det andra dödliga onda. Det, som bestämt är synd, Gud bevar oss att låta det bliva en vana, som vi dagligen öva utan strid och bön däremot! Måtte vi hellre lida allt, innan vi skulle giva oss åt synden.

Men nu, kära syster, tro dock aldrig, att du genom denna omsorg, vaksamhet och bön skall bliva mäktig att alltid göra, vad du bör, och undfly all synd. Nej, nej, nog får du bereda dig på att ändå alltid bliva en synderska för Gud. Men, kära vän, glöm då aldrig, att det var för den nöden, Kristus ville vara vår hjälp, vår försonare hos Fadern – glöm ej den *beständiga* och *dagliga*, *eviga* och *oföränderliga förlåtelsen*. Du måste ju hava någonting att inlägga i femte bönen: »Fader, förlåt oss våra skulder!» O, lär för all del att icke här följa ditt eget hjärta, förnuft och känsla, ty då måste du förgås; utan att, trots allt, vad du tycker, förtjänar eller känner, ja mitt i den stormande känslan av synden kasta dig på idel nåd i Jesu sköte. Så måste vi ju alla göra. Och sök framför allt att veta och fasthålla, *huru Gud är sinnad*, huru Gud dömer, huru det står till i himmelen med vår sak, vad Gud säger i ordet. Endast därpå må du bygga och lita. Lyssna ej ett ögonblick till vad förnuft och känsla säga, ty då måste du förgås. *Bet är den rätta tron* att veta, huru Gud genom Kristus är sinnad emot oss, och veta detta blott genom ordet, ordet, ordet!

Gud vare med dig! Hoppas på honom, som heter Underlig, Råd, Stark Gud, evig Fader, Fridsfurste!

Skriv och säg, huru det går med dig. All nåds Gud, vår trofaste Fader i Kristus, tröste, styrke och hugsvale dig och bevar dig till evigt liv!

C-O Rosenius 1845